

El treball

Victor Melnyk

isc a Catalunya des de fa gairebé tres anys. Durant aquest període he treballat a diverses empreses i he fet diferents tipus de feines i tota aquesta experiència acumulada és el que m'ha permès de tenir

opinió sobre algunes coses relatives al món del treball a Catalunya.

De totes maneres, les meves impressions estan condicionades no només pels anys que fa que sóc aquí a Catalunya, sinó també pels anys que he viscut i treballat a diferents països europeus: Anglaterra, Holanda, Polònia, Alemanya i Hongria. I diferents països vol dir pobles diferents, treballs diferents i relacions de producció diferents. En tot cas, jo em referiré només a aquelles coses que m'han semblat peculiars o específiques de Catalunya i dels catalans.

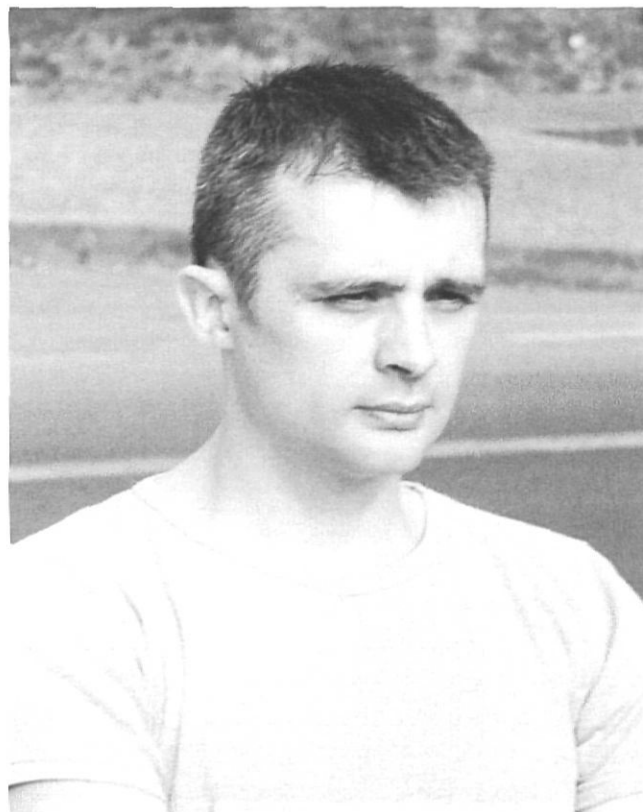
La major part de la gent amb qui he compartit la feina aquí eren molt bons treballadors. No sé si això es pot generalitzar perquè, a la vida, les casualitats tenen un paper certament rellevant...

Des del meu punt de vista, els treballadors catalans són molt bons professionals i per a mi aquest és un atribut que té diversos sentits: el bon professional és la persona que sap treballar, que domina els hàbits i rutines del seu ofici, que treballa amb ganes, que treballa amb un tarannà benhumorat... és a dir, que per ser un bon professional s'ha de tenir alguna cosa interior, un no sé què de mal explicar.

També m'han sorprès les seves aptituds laborals. Podria ser que els xinesos o els japonesos superessin els catalans quant a aptituds, però la majoria dels treballadors dels països que conec quedarien més enrera en aquest suposat rànquing. Quan treballes en una feina que t'agrada o que no et desagrada del tot, és normal que ho facis amb ganes i que t'esforcis de grat, però, per desgràcia, són molt més freqüents les ocasions en què has de treballar en feines poc estimulants. Doncs els catalans també en aquests casos mostren habilitats per saber combinar de manera harmònica vida i treball.

Victor Melnyk — Nascut a Lviv (Ucraïna) — Resident a Girona

M'he adonat que aquí els joves tenen possibilitats i condicions per poder començar la seva vida laboral molt aviat. M'han impressionat les ganes d'independitzar-se dels nois i noies des de molt joves. Contràriament al que se sol dir per aquí, jo tinc la impressió que els joves tenen ganes d'independitzar-se econòmicament dels seus pares i poder satisfer les seves necessitats materials amb el seu esforç i el seu treball. Aquesta precocitat té també la seva part negativa: em sembla que molts nois i noies deixen els estudis massa aviat sense tenir-ne necessitat real.

Des del meu punt de vista, moltes coses tenen el seu origen i el seu fonament en una mena de caràcter nacional, en uns costums i hàbits construïts al llarg dels anys i dels segles i també són fruit d'una determinada situació geogràfica: el sol i el mar, per exemple, són dues magnituds amb una influència innegable. Ningú podria negar les diferències que són fàcilment observables entre les persones que viuen als països nòrdics, més freds, i els països del sud, més assolellats i calorosos.

Naturalitat, espontaneïtat, impulsivitat, despreocupació... són característiques atribuïbles als treballadors catalans i que, en la majoria dels casos, no serveixen pas per millorar la productivitat, l'eficiència en el treball.

La puntualitat alemanya, per posar un cas, es podria contraposar a la impuntualitat espanyola i catalana. El mot «demà» aquí es fa servir amb molta freqüència, sense adonar-se ni fer cabal del seu vertader significat, simplement amb l'ànim d'allunyar el problema, pensant potser que ja es resoldrà per si sol, sense necessitat d'invertir-hi temps i esforç.

La despreocupació és una actitud que pots trobar sovint i que, per a mi, és un signe d'incompetència. Frases com, per exemple, «no en tinc ni idea», o bé «ho hauré de consultar» o «no pateixi que ja el trucaré d'aquí a una estona», o «serà millor que vingui demà, que el podré atendre millor», a mi ja no em sorprenen, però segueixen molestant-me.

La divisió dels processos de treball, els mitjans de producció, les mesures de seguretat, els materials... tot això té a Catalunya uns nivells molt superiors als de l'antic bloc oriental, d'on jo provinc. Les relacions de classe entre treballadors i empresaris, la diversitat d'interessos, però també la comunitat d'objectius, les lleis que regulen aquestes relacions i interessos aquí estan prou clares i funcionen. Ara, també s'ha de dir que aquestes lleis i regulacions són molt menys eficaces quan es tracta de treballadors estrangers o sense els documents en regla. Tot i això, hi ha normativa suficient per intervenir en aquests casos. De fet, conec diversos casos judicials contra empresaris que han estafat alguns dels seus treballadors en situació burocràticament irregular. En conclusió, no podria dir que aquí es dona una explotació dels treballadors més descarnada que la que es dona en d'altres països. I és

que, a part de la qüestió dels papers, moltíssimes coses depenen del factor humà, de l'empresari o del director de recursos humans com a persones, amb totes les seves imperfeccions i les seves bondats. En aquest sentit, vull explicar dos casos contraris. El primer: un amo explotador, un home cobdiciós i deshonest que, servint-se de la situació de fragilitat d'un treballador estranger, l'obligava a treballar catorze hores diàries, tots els dies de la setmana (sense cap dia lliure) i li pagava menys del que les lleis diuen que és el salari mínim interprofessional. El segon cas: un amic meu va cobrar, des del primer mes de treballar, un sou que estava molt bé, tot i la seva situació irregular des del punt de vista dels papers. Les relacions que tenia amb el seu amo, a mi em semblaven més d'amistat que no pas de dependència.

El que he intentat en aquest escrit (que m'ha costat molt de fer, tot sigui dit de passada) és reproduir les meves impressions i experiències en el món del treball a Catalunya, dibuixant una mena de quadre general, partint del concret, però amb voluntat de generalitzar.

